

„Boldog órák szép emlékeképen”

Szeretném felidézni annak a feledhetetlen két napnak az élményeit, amelyeken a salgótarjáni NAV NYOSZ klubok tagjaival együtt vehettem részt. Október 10-én - tervezett programunk megvalósításaként - az egri testvérklubunkat látogattuk meg.

Amikor Kisterenyén "felszálltam" a különjáratú autóbuszra, örömmel fedeztem fel, hogy dr. Gaál Zoltán igazgató úr és Géczy Attila régiófelelősünk is megtisztelték klubunkat. Idősek napja lévén, jóleső érzés volt gondolni arra, hogy személyes jelenlétük a velünk való törődés kifejezése. Gondolatomat megerősítette, hogy Egerbe érkezve, Csehné Gizike mellett, Lukács György igazgató úr is személyes jelenlétével tisztelte meg a két adóági klub találkozóját, amelyről csak azt tudom leírni, hogy olyan példája ez az elmélyült, igaz barátságunknak, amely részesének lenni számomra kiváltságnak számít. Érezhető ez abban a kölcsönös tiszteletben és szeretetben, ahogyan a legjobbat, legszebbet adjuk egymásnak a minőségi programokban, az apróajándékokban, vendéglátásban (most Béla babgulyása, Papp Marika padlizsános szendvicse, valamint a sok házi sütemény), de az egymás sorsa, hogyléte felőli érdeklődésben, a napjaink dolgairól való beszélgetésekben is.

Ez alkalommal az Egri Sportmúzeum állandó kiállítását tekintettük meg együtt a Megyeháza udvarán, az egykori börtön épületében, amely a maga nemében világviszonylatban is egyedülálló. Az épület előtt Kemény Ferenc szobrát láttuk, aki aláírója volt a nyári olimpiai játékok megrendezésének magyar részről történő szándéknyilatkozatának. Idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy az 1993 óta működő, idén 25 éves jubileumát ünneplő, 3 emeleten és 12 termen át időutazást kínáló intézmény alapítója, megálmodója dr. Székely Ferenc, aki haláláig elkötelezett, tenni akaró, szenvedélyes gyűjtője, rendezője volt a több mint 100 éves sporttörténet megőrkítésének, hogy megőrizze a múltat a jelennek, és utat mutasson a jövőnek. A gyűjtemény legrégebbi okmánya 1873-ból való, az Egri Torna Egylet megalakulásának bizonyítéka. A legértékesebb, leggazdagabb a világhírű egri úszó-és vízilabdacsapat történetét bemutató tárlat, de nyomon követhettük az olimpiai mozgalom és nemzetközi sportdiplomácia sikereit is. A kiállított tárgyak első kézből származnak, maguk a díjazottak, vagy hozzátartozóik az adományozók, amelyek a gyűjtemény hitelességét igazolják - mondta a tárlatvezető. Megható, szívszorító volt hallgatni az elért eredményekhez kapcsolódó történeteket, és egyben felemelő, büszke érzés volt látni az értük kiérdemelt díjakat, serlegeket, okleveleket, valamint a sporteseményekhez kapcsolódó hiteles dokumentumokat, korabeli fényképeket, plakátokat, formaruhákat, jelképeket, személyes sporteszközöket.

Kedves egri klubtársaink, Heves-és Nógrád megyei klubvezetők! Köszönjük Nektek ezt a csodálatos napot, kérlek benneteket, hogy továbbra is őrizzük együtt közös barátságunk lángját, mint ahogyan a sportolók az olimpiai lángot! A jövő évi viszontlátásig kívánok mindannyiunknak szép életet és erőt, békés és tisztán élhető!

Október 13-án Karácsony József idegenvezető és tiszteletbeli klubtagunk kíséretében ismét útra keltünk, hogy a szépséges Mátra színes, őszi arcát, egy tervezett program keretében megismerhessük. Felkészült kísérőnk már az odavezető úton számos olyan információval gazdagította ismereteinket, melyeket szívesen hallgattunk. Szinte észre sem vettük, hogy első célpontunkhoz, a víz, az éltető erő egyik bázisához, a cserteri várrom szomszédságában, a Mátra egyik ikonikus látványához, a hasznosi víztározóhoz érkeztünk. A mindennapjainkban kiemelten fontos létesítmény üzemeltetéséért felelős vezető mérnök már várt bennünket, hogy tájékoztató előadásában bemutassa nekünk, az érezhetően számára is oly fontos kincset, a víztározót. Tudatta velünk, hogy Magyarország egyik legtisztább vizű, völgyzárógátas jellegű tava 23 hektáron terül el. Vizét a Kövecses patak táplálja, átlagos mélysége 15 méter, a legmélyebb pontja 20 méter, térfogata 2 millió köbméter, és működése során csaknem egész Nógrád megyét el tudja látni ivóvízzel.

Megismerhettük a víztározó ivóvíz előállítás feladatait, hatókörét, működés közben, a valóságban is láthattuk a víztisztítás legkorszerűbb technológiáját. Előadónk szólt a helyi szintű természetpusztítás összefüggésrendszeréről, a felelős táj- és erdőgazdálkodás szükségességéről, utalva a 2010. májusi árvízre, amely e területet is érintette. Megköszönve az értékes tájékoztatást, a kérdéseinkre kapott válaszokat, elköszöntünk a vízmű vezetőjétől azzal a tudattal, hogy a hasznosi víztározó a legjobb kezekben van.

Az épületből kilépve elkápráztatta szemünket a kilátás, az őszi ruháját felvenni készülő Mátra gyönyörűsége két csúcsára, Ágas várra és Óvárra, valamint a cserteri vár romjára. A természet bővölte jókedvünket tetézte Gréti a pálinkásüveg és a süteményes doboz megtalálásával, majd a "fésülködési" percek után a Csörgő patak vadregényes szurdoka mentén haladva megérkeztünk a Szent István Király templomhoz. Az ország legmagasabban fekvő temploma a Sztepan réten, a Kút-hegy oldalában, mesebeli környezetben, fakazettás menyezettel, "szürkén álló terméskő falvértzetben" három falu templomaként szolgál, és napjainkban a Mátra egyik jelképévé vált. Az 1942-ben felszentelt templom az egri érsekség "salamoni ítélete" alapján a három településtől (Mátraszentistván, Mátraszentlászló és Mátraszentimre) egyenlő távolságra van, ezért került a hegyoldalba.

„Elbővölte szívemet a domb, szememet elkápráztatta az erdő" jutott eszembe a Kárpátok éneke című vers sora. Közben hallottam, hogy Karácsony József "jelentkezőket toboroz" a Vörös-kő hegyen lévő kilátóhoz, amely a sárga sáv és sárga kereszt turista utak találkozásánál látható, "csak 500 lépésre van"- mondta idegenvezetőnk. Ez a "csali" kellett is a magamfajta 1947-ben született résztvevőnek. Mindannyian elindultunk. Az út felénél lekerültek rólunk a kabátok, pulóverek, hiszen az felfelé vezetett, de cserébe megláthattuk a Vörös-követ 781 méter magasságban, és rövidesen a kilátót is. Valamennyien feljutottunk a kerengőre. Géczy Attilát, akinek kedve támadt a lépcsőfokokat is megszámlolni, hatalmas taps fogadta. Jutalmunk volt a szemet gyönyörködtető látvány, a számunkra felismerhető települések tornyai, az ünnepélyes csend, a természet örök szépsége. A visszatérő úton Csehné Klárka megszámlolta lépéseit, az 500 megvolt ... és még néhány.

A busznál újabb "fésülködés" következett, majd utolsó programhelyünkre, a Mátra fennsíkjától keletre 760 méter magasan fekvő zarándokhelyre, Fallóskútra indultunk. Útközben Karácsony József a település nevének és a kút (forrás) megtalálásának történetét mesélte el nekünk, apró részletekre is kiterjedően, amely 1947-re nyúlik vissza. Elmondta, hogy Sánta Lászlóné Klára asszony (akinek többször megjelent a Szűzanya) férjével elindult és meglelte a forrást, majd mellette hamarosan kápolna épült. A zarándokhely 1990-ben az Erdők Királynője kápolnával, 2006-ban a Béke Királynője templom épületével bővült, amelyben 2011-ig élt Szél Sándor Paszkál, Magyarország egyetlen főállású remetéje, aki szívesen mesélt a zarándokoknak. A csendes, erdei környezetben kiépített kegyhely gyakori célpontja a megnyugvást keresőknek. Most mi is részt vettünk a szabadtéri misén, amelyen Bordás Péter kanonok megáldotta az új oltárokat. Idegenvezetőnk még azt is tudatta velünk, hogy a település a nevét valószínű az alatta lévő bővizű Vállós-kúttól kapta, majd az odatelepült szudétanémetek kiejtése révén lett a neve Fallóskút.

Amikor hazaértem a kirándulásról, gyermekeim így fogadtak: anya de jó, hogy van neked ez a "nyugi klub", látszik rajtad, hogy gyönyörű napod volt. Ezt én is így gondolom, és köszönet érte mindenkinek, akik ezt a közösségi formát életben tartják. Köszönöm, hogy elolvastátok.

Szilágyi Gáborné